

KLOCKAREN

Klockaren har ju inom den trängre kretsen, församlingen, varit en man med mångsidiga uppgifter för dagen och för året. Han skulle ju allting bestyra. Det var hellre inte någon lätt sak att efter skolmästaren Erik Grafströms avgång ur tjänsten år 1828 få en lämplig efterträdare, men man lyckades till sist, ehuru avlöningen var klen och obetydlig i förhållande till arbetets omfattning, att finna en man, utrustad med sångens gudagåva och som kunde leda kyrkosången, ty det erfordras därtill en man med stark och klangfull stämma, ty man hade ännu ingen orgel i kyrkan.

Men ur ett kärnfriskt släkte, de invandrande finnarna i Ulfsjön, fanns en man som hade en klangfullt klingande röst. Det var Per Thomasson med tillnamnet Sjödin. Han var född i Ulfsjön den 18 februari 1798, gift med Magdalena Bröcker och bosatt under sin tjänstetid vid Bagg-näset.

På hans tid fanns i kyrkan framme vid koret en bänk, som kallades sångbänken. Där skulle de personer sitta som voro begåvade med god sångröst, för att biträda klockaren med psalmsången.

Per Thomasson Sjödin fick själv fara omkring i gårdarna och uppbära klockarlönen. Hela lönen synes hava uppgått till $16\frac{1}{2}$ tunnor korn, d v s på socknens 198 rökar (hus-håll eller hemman) tre kappar korn pr rök.

Vid uppbärandet av klockartullen (lönen) skulle naturligtvis gästfriheten och välviljan komma till sin rätt och till synes. Han själv som körde omkring i gårdarna skulle naturligtvis hava en sup eller en kask. Kanske även i en del gårdar två eller flera supar eller kaskar. I en del gårdar, där man ville visa sig för mer än andra, skulle naturligtvis även klockarmora ihågkommas med sändningsgåvor, bestående av mågon ost, ett fläskstycke, en fårkropp, ett ullknyte, en lintott eller något annat. Man var ej så noga på den tiden ty det fanns mat i gårdsherbergerna då. Man var ej heller nogräknad på 1700- och 1800-talen med socknens ämbets- och tjänstemän, ty de voro deras egna och man höll på "de sina".

Mot slutet av Per Thomasson Sjödens tjänstgöring som klockare i Stöde byggdes kyrkorgeln, vilket ej behagade honom. Då orgeln första gången användes skall Sjödin hava yttrat: "Dom säger att i himmelen är spel och musik, men är hon detta skrålet lik vill jag aldrig salig bli".